

“Đi Tìm Thời Gian Đã Mất”.

Sàigòn, Chủ Nhật ngày 7/3/1976.

Buổi chiều sau buổi tập đàn, Nguyễn đón tôi về, nét mặt dịu dàng kỳ lạ, phóng xe như bay và ghì tôi dựa sát vào lưng chàng, lại cất tiếng cười vang nhiều lần giữa đường phố.

Trong quán *café* Vườn Áo Diêu, tôi ngồi nhìn Nguyễn uống rượu một mình. Trong tôi vẫn còn váng vất vì trận say đêm trước.

Nguyễn về kẻ người anh cả hiện đang ở bên Tây, nói:

“Lần bác Nghị về thăm VN thì Nguyễn đang học Đệ Nhất. Bác Nghị hỏi Nguyễn có người yêu chưa, giới thiệu cho bác biết. Đạo ấy Nguyễn đâu đã yêu ai. Bây giờ mà bác về, Nguyễn đưa Mẫn lại giới thiệu, chắc bác Nghị thích Mẫn lắm.”

Tôi nghe rung động buồn buồn trong lòng. Cái tình của Nguyễn thật tha thiết, chàng yêu tôi nhiều quá và dẫu rằng với một tương lai không hy vọng mà *chàng vẫn cứ yêu tôi*. Yêu một cách tuyệt vọng và một cách thật Nervalisme! Tôi cũng yêu Nguyễn nhưng chắc chắn không trọn vẹn tha thiết như tình của chàng. Đêm nay, Nguyễn nhắc về người anh cả với một kỷ niệm nhỏ, sao lại khiến lòng tôi nghe đau vô cớ?

Rồi chàng say, say lắm, bảo rằng đã uống một mình từ trưa đến hơn nửa lít. Xong mím cười, khuôn mặt đẹp rạng rỡ:

“Nguyễn say lắm nhưng trước mặt Mẫn, vẫn giữ tư cách. Nguyễn đâu dám chửi thề hay nói quàng xiên khi có Mẫn bên cạnh. Nguyễn yêu Mẫn mà!”

Và chàng mơ ước:

“Đêm nay say rượu thế này mà về nhà vợ giăng mùng sẵn, mình chỉ việc chui vào ngủ để vợ lấy mền đắp cao lên cổ thì hay biết mấy!”

Tôi ái ngại, hiểu rằng Nguyễn đang mơ ước điều này, ít ra là có tôi bên cạnh. Nên nói dứt khoát:

“Đi! Mẫn đưa Nguyễn lên nhà cậu Quang xin ngủ lại. Mẫn sẽ đắp chăn và ngồi canh giấc ngủ cho Nguyễn đêm nay.”

Chúng tôi thực hành ngay ý định.

Chàng phóng xe như bay và cười vang trên đường phố. (Khi có rượu vào đến một độ nào đó, Nguyễn trở nên rất phấn chấn vui vẻ, nói đùa ý vị thông minh hơn. Những khi như thế, khuôn mặt chàng đẹp rạng rỡ khiến tôi cứ phải nhìn sững). Chàng nói:

“Nếu mà cậu Quang cho mình ngủ lại, Nguyễn sẽ đưa Mẫn đi uống *café* đến khuya rồi về ngủ. *Mình cứ coi như mình đang ở trên Dalat đi!*”

Ngoài hiên nhà Duy Quang đêm nay, chàng mê thiếp trong cơn say đắm. Nằm ôm cho chàng gối đầu vào vai, tôi không thể nào ngủ được vì ly *café* đen ban tối. (Cảm nhận một điều rằng việc gì cũng rơi vào qui luật quên lãng đào thải, thì cái việc ngủ lại cùng chàng cũng thế thôi!...)

.....
Bỏ đi 10 dòng vì câu chuyện về Trân Sa.¹
.....

Một ngày nào đó cưới hỏi đang hoàng một người con gái khác, *chắc chắn không bao giờ chàng có một chút xíu thôi cái ý nghĩ như trên về một đứa con.* Tôi đau cho mình thì ít mà đau cho Trân Sa thì nhiều, nên cương quyết nói:

“Không đâu, Mẫn đùa chơi đó! Làm gì có Trân Sa nếu chúng mình không muốn. Làm gì có định mệnh để đổ thừa cho định mệnh. Nguyễn yên chí đi! Tại Mẫn thấy Nguyễn trẻ thơ quá nên hù dọa Nguyễn chút cho vui!”

Và tôi cười mỉm, đồng thời nghe mệt mỏi vô cùng trong ý nghĩ.

Nguyễn còn trẻ, thiếu nhiều kinh nghiệm sống và cách xử thế tế nhị. Một ngày rồi chàng sẽ mất tôi dễ dàng vì những điều như vậy thôi.

[]

“À la Recherche du Temps Perdu...”

Sàigòn, Chủ Nhật ngày 7/3/1976

Hôm nay nàng đi đàn buổi chiều, 5h ta đến đón, tiếp tục đưa nhau đi uống rượu băng quơ. Chiều nay chỉ một mình ta uống lai rai. Nàng bảo đêm qua nàng ói khủng khiếp, một mình trên căn gác chẳng ai hay biết. (Nàng say đến thế sao? Vậy mà ta về nhà tình queo, chỉ nghe khát nước như người đi giữa sa mạc nắng cháy. Ta nhớ, bên nàng, ta ói hai lần. Những khi ấy nàng chăm sóc cho ta thật chí tình trọn vẹn. Vậy mà đêm qua nàng ói, ta chẳng hay biết gì!)

---

¹ Bây giờ ghi lại những ngày cũ, đến đoạn này, tôi cũng chẳng nhớ câu chuyện giữa hai chúng tôi diễn biến ra sao, chỉ nhớ cảm nghĩ rằng lúc ấy mình “đau” lắm cho hình ảnh Trân Sa. Cái quyết định *từ bỏ Trân Sa* cũng mạnh nha khởi đi từ câu chuyện buổi ấy. 36 năm trôi qua rồi còn gì!
(Ghi chú tại San Jose, Cali. September 3/2012).

Chiều nay đi uống rượu, ta nghe thật say. Lúc về, chúng tôi ghé quán café Vườn Áo Diệu, ta thấy như trời đất quay cuồng điên đảo. Trời đêm có gió lạnh heo heo nhưng không đủ làm cho ta dịu cơn say xuống. Ta nói, giờ này mà về thì thật buồn. Đang say, về nhà phải giăng mùng lầy, phải tự làm giường, sao thật chán nản. Ta la lên rằng, mơ ước khi về, chiếc giường đã được làm xong, ta chỉ việc chui vào mà ngủ. Nàng tỏ vẻ ái ngại cho ta nên chợt quyết định lên nhà cậu Quang xin tá túc, ở đó nàng chăm sóc ta trong cơn say. Ta nghe thương mến dâng trào trong hôn. Nàng yêu ta nhiều quá đến nỗi ta muốn từ chối luôn lời đề nghị đó.

Cuối cùng chúng tôi cũng đèo nhau trong phố khuya, ào ạt, đến nhà cậu Quang. Ta không nhớ rõ điều gì ngoài cơn say đang lỏng lộn trong đầu, phóng xe thật đảo điên khinh mạn. Trong gió đêm vun vút bên tai, ta la lên bảo nàng đừng sợ vì khi say ta có thể lách một khoảng cách chỉ bằng sợi tơ hồng! Đồng tử mắt ta lúc ấy mở to gấp 10 lần so với khi bình nhật. Chúng tôi cười đùa điên loạn như hai kẻ cuồng nộ nhất thành phố.

Đêm khuya dần khi ta và nàng ngồi ngoài hiên nhà cậu Quang đợi khổ chủ về. Không gian thật tĩnh mịch ai oán, nàng ngồi đối diện ta trên một cái ghế mây thật xinh, đọc cho ta nghe những trang nhật ký. Khung cảnh khi ấy đẹp đến nỗi ta chẳng biết viết gì ra đây nữa.

Viết gì đây?

Ta chỉ thấy lại trong trí tưởng nồng đượm men rượu hình dáng yêu dấu của căn nhà bốn phòng có riêng ta và nàng, thật trọn vẹn hạnh phúc. Một đêm trời trong, ta và nàng ngồi ngoài hiên ngậm ngùi chuyện cũ, nàng đọc truyện cho ta nghe, băng quơ!... Trước và sau chẳng còn gì, chẳng thấy gì nữa ngoài nàng duy nhất ngồi đối diện ta thật yêu kiều nhỏ nhẹ. (Nàng có một điểm rất đáng yêu: cạnh bên ta dù đang ngáy ngất vì trận rượu ban chiều, nàng cũng đánh lại làn môi cho thật bạc, tô lại quầng mắt cho thật sánh. Chưa bao giờ như lúc ấy, ta thu vào trong mắt mình một hình ảnh tình tứ dấu yêu đến thế. Khi say, ta thật nhạy cảm tinh tế nhưng không thể diễn tả hay bày tỏ được.)

Rồi cũng qua được một đêm thật ý tứ hạnh phúc, giấc ngủ chỉ đến chập chờn mộng mị. Ta nghe nóng sốt. Chúng tôi nằm ngoài hiên như hai kẻ bụi đời, ánh đèn đường từ xa chiếu vọng, mơ hồ nhòa nhạt khiến ta thật thích nhìn gần khuôn mặt nàng trong thứ ánh sáng xót xa ấy. **Bên ta, hình như chẳng bao giờ nàng ngủ?** Ta cũng vậy, chẳng muốn ngủ nếu có thể. Ta chỉ thích nhìn nàng mãi cho hình ảnh ấy thật đậm nét sắc sảo trong đầu mình. Nàng của lúc màu pastel đã biến mất trên đôi môi, cặp mắt đã rơi rớt vẻ linh hoạt, mái tóc rối bồng hơn vì canh thâu trần trọc...

Chúng tôi tỉnh giấc thật sớm. Ta vẫn yêu những buổi sáng trong trẻo tinh sương như thế, thức giậy nằm trò chuyện xa xăm. Nàng bảo với ta nàng thích có Trân Sa thật, rồi dẹt ra những lô dẹt tính của nàng. Ta nằm nghe mơ hồ và suy nghĩ xa xôi. Con yêu đương nồng nàn vừa qua khiến ta chỉ muốn ôm nàng vào vòng tay, ghi xiết cho thật tan biến tất cả....

Nhưng Trân Sa?

Trân Sa mà nàng bảo cô bé chơi thật ngẩng, hơn cả nàng... đã quăng ta trở lại nếp nghĩ héo hắt tàn tạ thường bữa. Nếp nghĩ cũ rích đáng ghét, dần vặt con người đến trở nên cằn cỗi mệt nhọc.

Thật sớm, chúng tôi rời nơi tá túc.

Ta định sẽ vào trường luôn sau khi đưa nàng về. Ghé quán bún bò mơ ước đêm qua khi còn giới nghiêm, ta nghe mệt mỏi rã rời kỳ lạ, càng nhiều hơn khi nghĩ đến điều cả một ngày dài nhọc nhằn phải giam mình trong khuôn khổ của lớp học. Giá có một nơi chốn khoáng khoát vắng lặng, ta nằm thu mình ngủ một giấc dài cho dịu đi những nỗi héo hắt suy tư đang làm ta mỗi mòn từng chập. Dalat chẳng hạn. Ta sẽ lên đồi Cù nằm nghe gió hát trên những ngọn thông, rạt rào đều đặn như một cuộc sống bình thường nhàn nhã ta vẫn ước mơ trên ngọn núi ấy.

Đưa nàng về, ta vào trường với tâm trạng thật ủ ê rơi rớt. Hình như thiên hạ chung quanh đều qua một đêm dài bình thản nên trên mặt ai cũng thấy lộ ra nét sung sướng hồn nhiên. Chỉ có ta là xa lạ lạc hậu! Cái túi hôm qua đi với nàng ta đeo lên vai thấy buồn tênh nhẹ ỏi! Trong ấy có vòn vện quyển truyện của Trân Sa. Chấp nữa, chắc phải lấy ra để chép bài.

Ta nghĩ, điều sung sướng nhất trên trần thế lúc này là được tin nghỉ học bất ngờ vào giờ chót!

[]